

KIS-CZELL ÉS VIDÉKE

KÖZÉRDEKŰ FÜGGETLEN UJSÁG.

Megjelen minden vasárnap.

Jellege: »Közdelem az igazsáért»

Előfizetési táblázat:
 Egy évre 8 kor. | Negyedévre . . . 2 kor. — 61.
 Fél évre 4 . . | Egyes száma ára — . 20.
 Szerkesztővel élelekesbetni: naponként 4—6-ig.

Felelős szerkesztő:
HUSS GYULA.
 Helyettes szerkesztő:
K Á L M Á N P A L.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Kis-Czell, Gyarmathi-tér 78. szám. Ide intéseendők a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemények. Névtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Zollner & Comp.

Az afrikai oserdőben egy jól irányzott puska golyó által halálra sebzett fenevad, aligha érez nagyobb fájdalmat, mint a jánoszházai „jóhírnevű” Zollner & Comp. közkereseti társaság a „Kis Czell és Vidéke” 45 ik számában megjelent „Jánoszházai svindlerék” cz. hírközlemény megjelenésekor sebzett. E közleményben — amint már legutóbb is megjegyeztük — csupán a grüндölt svindlerianak száraz tényállása a valószínűségnek megfelelőleg lett publikálva.

Az ez okozta kínos fájdalma nyilvánult meg Zollneréknek abban a száználmas nyílt téri közleményben, mely egyik megyei lapban látott napvilágot busdsan megfizetett díjért. Zollnerék e terjedelmes nyilatkozatban iparkodtak magukat a vád alól tisztázni és e közben neki rontanak e lapok felelős szerkesztőjének, támadván a leggaládabb brutálítás hangon.

Régi igazság: „aki haragszik, annak mincs igaza” — így vannak Zollnerék is. Fejjel mentek a falnak — s félig már is betörtöttök kopányuk. Akit az Isten büntetni akar, egy régi közmondás szerint, annak előbb elveszi az eszét, — így jártak Zollnerék is.

A jól megfizetett nyílt téri közlemény nagyon drága fog lenni a jeles kompánia

nak; de hát jól tudjuk, hogy van Zollneréknek elég az összeharcsolt anyagiakból, s így egy kis apasztas nem fog nekik ártani.

A személyem és becsületem ellen intézett aljas orvtámadásért — mint mult heti lapszámunkban kijelenttem — a sajtóbiróságnál keresek megtörést, tehát azzal e helyütt nem foglalkozom.

A független polgárokból álló bíróság majd meg fogja értetni Zollnerékkel, hogy mi az a becsület, mely a „büni ösvényét gázlóknak csak képzelt másodrendű válami — első a pénz mindenek felett. De hát hál’ Istennek, vannak még elegend, akik nem így hiszik és vallják a becsület fogalmát, hanem mérleget tudják jellembeli érdemét. És hogy ez így van, még a mai korrupciós világban is, arról a Zollner-firmának lesz alkalmja majd meggyőződni rövid idő múlva.

— És most vegyük bonczkés alá annak a „jóhírnevű” közkereseti társaságnak terjedelmes mosakodását és egyéb rugaszkodásait, mit fájdalmas nyöszörgésében vitt véghez.

Azt írja ez a jeles banda nyilatkozatában többek között: „A „Kis-Czell és Vidéke” e támadása a zsarolás félreismerhetetlen kellekeit hordja magán.” Tovább így folytatja száználmas mosakodását: „Mi

azonban magunkat megszarolni nem hagyjuk.” Azt mindjárt bebizonyítjuk, hogy a Zollner-firmának e lázas agyréme a legvakmerőbb hazugság.

Zsarolásra mutat-e az, ha a közérdeket függetlenül szolgáló sajtó kötelességszerű tudósítást hoz egy oly bűnügyről, mely a valóságban megtörtént? Ezt zsarolásnak minősíteni lehet ugyan annak, akinek a közlemény — mint Zollneréknek — oly rettenetes fájdalmat okoz, de józan észszel annak minősíteni — bizonyos rinceserosz arczbőr, avagy rosszlelkűség, de mindenesetre akasztófahumor kell hozzá okvetlen.

Hát Zollner firma! — ha a „Kis-Czell és Vidéke” zsarolni akart volna, mint ahogy nem akart, nem lett volna módjában a közlemény megjelenése előtt a cikk írójának érintkezésbe lépni az önök jeles firmájával?

Bizonyára lett volna!
 És hogy az önök jeles cége alkuba bocsátkozott volna a kérdéses közlemény miatt, az olyan bizonyos, mint kétszer kettő négy. De hát a „Kis-Czell és Vidéke” nem szorult senkinek a piszkos adományára.

Az igazság fegyverével küzdünk az ármány ellen, s folytatjuk a harcot a végletekig, majd meglátjuk tehát ki lesz a győztes. Mi-e, kik önzetlenül a közérdeket

TARCA

Az elkésett trubadur.

Kitánám lelkemet előttd,
 Ha tudnám, hogy megérténél.
 Elmondanám forró szívemnek
 Zsajongó lelkem mit beszél.
 Elmondanám, hogy amit érzek,
 Azt nem mindenki érzi,
 Hogy lelkem álmát, szívem vágyát
 A tömeg fel nem értheti.

Te olyan vagy, mint a többi leány,
 Talán jobb, mint a többiek,
 De a közös bilincs köt össze
 A végel és a földdel tégedet.
 En azt a bilincset elszakítom,
 Ott járok én és föld között,
 Igaz bátorság glóriája
 Reng a kietlen ut fölött.

Mernél ez utamon követni?
 Eltépnéd-e a láncokat?
 Soha. Ezért ne tudd meg többé,
 Hogy a lelkemből mi fakad.
 Pedig ha elmondanám néked,
 S mit mondtam megérténél,
 Oly boldogok lennénk mi ketten
 Minőket nem látott az ég.

Szerettelek. Szívemnek lángja
 Csoda, hogy el nem égetted.
 Hosszu idő mult el azóta,
 En őrzöm még emlékedet.

De más ember lettem azóta,
 Más lett a lant, a dal, a hur.
 Te vagy a büszke vár,
 — En az elkésett trubadur.

LANTOS.

Dal.

Tudtam egy dalt. Elfeledtem.
 Boldogságom eltemtettem.
 Most a szél sír csak helyettem.

A levél hull. Száll a golyó.
 Bus szívemnek nincs lakója;
 Bűnül azt fel kinek rója?

Most sajog még. Majd kibékül
 És elszunnyad árván végül.
 Tavasz nélkül. Dalok nélkül.

RUDNYÁNSZKY GYULA.

Blaha Lujza jubileuma.

— A „Somlyóvidéki Hírlap” eredeti tárcája. —
 Írta: TORNAI SÁMUEL

Öktóber 22-én 25 éve volt, hogy Blaháné a magyar nemzet élénkítő pacisirtája a budapesti népszínházban először fellépett. — „Percekig tartó lelkes tapsal, virág és koszorú adományokkal fogadták már első megjelenésekor, hisz oly kedvesen, oly elragadóan játszott és énekelt.

hogy minden jelenését a legzajosabb tetszés követte és minden dalát megismételni kellett”. — Így írta ezt a huszonöt év előtti kritika. Ezen referáda úgy hangzik mintha ma íratott volna, mert hisz Blahánén nyomtalanul vonult el ezen huszonöt év.

Ma már nem is irnak Blahánéről kritikát, vele szemben szintén megszűnik az, — ezt a tünényes örökké ifu asszonyt csak magaslatni, csodálni lehet, őt, ki csak lényt vetett, a magyar nőre, a magyar művészetre, a magyar dalra. A jó isten tudta, hogy mit csinál, midőn jó kedvében ezt az asszonyt nekünk adta, ki szép nyelvünket ajkaira véve, ha nevet megörvendeztetni szívünket, ha sir megrendíti lelkünket, ha dalol utólréhetetlen. A magyar dalt előtte soha senki nem tolmácsolta oly híven, oly szívből, lélekből fakadóan és oly szívhez szólóan, oly közvetlenséggel, oly igaz magyar nemzeti jelleggel és még hozzá oly művészi tökélyvel mint ő!

Blaia Luiza már azért is oly tökély, mert a magyar asszony-szépségnek, a magyar dalnak és a magyar léleknek tüncményes, szerencsés összetalálkozása, egyesülése, mihez fogható nem találunk, sőt nem is találhatunk más nemzeteknél, mert mindezen egyes alkotó elemeknek: a magyar asszony-szépségnek, a magyar dalnak, a magyar léleknek nincsen párja e világon!

Mi lett volna a magyar népszínmű nélkülc, erre nem is merünk gondolni. — Blahánának

szolgáljuk lapunkkal és a galád üzemeket leplezzük le, — avagy a pénzes zacskó?..

Nyugodtan nézünk a közkereseti társaság fenyegető bünvádi feljelentése elé. Hirlapirói kötelességünket teljesítettük akkor, midőn a jánosházai svindereket lelepleztük és teljesíteni fogjuk ez ügyben jövőre még fokozottabb mértékben.

Ha a bűnösök oly ártatlannak érzik magukat Bereczék vádjaival szemben, miért védekeznek, mosakodnak hülye izgalommal? Ha igazságosnak, kereskedelmi szempontból korrekten elintézték mondják a Berecz ügyet, teljesen felesleges volt nekik százakat költeni a bűnös lelkiismeretet tisztogató szappanluga?...

De ez a jól ismert kompanya érzi és jól tudja, hogy a közvélemény már régen pálcázta tört felettük, hát hirlap utján próbálnak a megfeneklett kátyuból menekülni.

Fellette érdekes e kompanyának abbéli nyilatkozata is, melyben azt mondja, hogy a 800 frtot nyomban visszaküldte Berecznek, amint magánaton értesült róla, hogy Berecz a pénzt minden uton-módon vissza akarja perelni és hogy dr. Pletnits Ferencz kis-czelli ügyvéd az ő eljárásukban a „bűntetendő cselekmény ismérveit véli felfedezhetni.” Es itt a csattanó Zollnerék eljárásában. Tehát addig, míg dr. Pletnits Ferencz kis-czelli ügyvéd kezébe nem vette Berecz ügyét, addig nem ijedtek meg, de mihelyt látták, hogy hinárba kerülnek, mindjárt készen voltak a pénz vissza adásával. Hja! jól tudják Zollnerék, hogy az ő firmájuk nagyon is ismert firma a 'sok' perleésből kifolyólag a bíróságok előtt.

Szerettek volna törvényen kívül rendbe jönni. A hinárba került bűnösök aztán ez zel az érdekes passzussal egyengetik a szabadulás utját: „Jól lehet mi azon jogi állásponton voltunk és vagyunk ma is, hogy a 800 lrt minket törvényeszerint megillet-

— a 800 frtot szolgáltatassa vissza, (Zollner Béla a megbízott) mert egyéni és kereskedői reputációnk tiltja, hogy bár jogosulatlan álláspont mellett is, még a látszatnak is kitégyük magunkat, hogy olyat követelünk, amihez — állítólag jogunk nem lenne.”

Hát ez igazán nagylelkűség! Zöllneréktől?.. Csakhogy alaposan ráczáfolnak erre a hozzánk érkező levelek írói, kik azzal biztatnak bennünket, hogy Zollneréknek még sok a „szenyésük”, adnak ők adatokat, „csak mi ne sajnáljuk a »szappant« hozzá.”

Es mi nem fogjuk vállalni a »szappant« — örömmel vállalkozunk e jeles firma tagjainak alapos megmosására. Kötelezzük magunkat egyuttal arra is, hogy a reánk bizott munkát lelkiismeretesen fogjuk elvégezni a legnagyobb titoktartás mellett, és örvendeni fogunk, ha a mosás után oda fogjuk őket juttatni, ahol méltó helyük van: a pokol mélyeséges fenekére.

Huss Gyula

A munká-nép műveltségi állapota.

Az utóbbi néposztály szellemi fejlettsége hazánkban mindenütt elszomorító képet nyújt. Bármerre tekintünk, akár a fejlődő főváros és a vidéki nagyvárosok munkásnépének műveltségi viszonyait vagy a földművelő osztály szellemi előrehaladottságát szemléljük, a kutatás eredménye megdöbbentő és orvoslásért eped. A művelt európai államok társadalmi fejlettségének fokmérője a szegény, anyagiakban szűkölködő nép intelligenciája és az önmagunkkal szemben e mértéket alkalmazzuk, úgy szegyenkezve kell bevallanunk, hogy a nyugati kultúráromák sorában alig tudunk velök lépést tartani a haladás mezején. Iróink, művészeink, kiváló tudósaink akadtak a multban és ének a jelenben, kiknek hír neve messze kihatott dicsőséget szerelve nemzetünknek. De míg a szerencsés születési véletlen az anyagi jólét nyugodtan

fejleszthette a szorgalommal párosult tehetőséget, hány öserő kallódott el hozzá nem méltó pályán és eltűnt nyomtalanul, mint a mulasztás áldozata. Mert valljuk meg szegényszemre, a magyar társadalom néhány évtized vétkes mulasztása terheli és e kérdést a jobbjóság felszabadítása óta alig egy bakarasszal vittük előbbre. Hisz ma még ott tartunk, hogy a kisiparos és földművelő hiányos irástudásánál, melylyel nevével alakanyarintja, egyéb műveltséggel nem rendelkezik. Sőt a mindennapi életben előforduló jelenségekről és természeti tüeményekről oly kezdetleges fogalmak vannak, mint a mezőn nevelkedett juhászbojtárnak, ki a nap a lásából következteti az idő előrehaladottságát.

Ily körülmények között gyors és erőteljes segítségre van szükség, mely elveinek fokozatos és következetes keresztülvitelében hatalmas lépéssel vigye előbbre az elhanyagolt nemzeti műveltséget. Hazafias, magyar szellemben és kitartó lelkesedéssel kell nevelnünk a togekony magyar népet és kiépíteni a művelt társadalmat nemzeti alapon. A céluladatosan nevelt és értékének tudatára ébredt társadalom jelentékony tényező lesz a nyugati államok között és kulturájának erejével biztosabban őrzi a népjogot, mint fegyverrel és könnyen kezelhető robbanó anyaggal.

De a kezdő lépés késik és a kérdés oly fontos, hogy a mulasztás veszteséget jelenthet. A mozgalomnak, mely a jelenlegi helyzet orvoslását tűzi ki cél gyanánt, magából a társadalomból kell kiindulnia. A fővárosi és vidéki kaszinók intézménye a legmegfelelőbb lenne. Ott maga-abb műveltséggel bíró egyének ölik az időt és űzik az unalmat oly nemtelen eszközökkel, mely tompija a szemelet és a lelket közönségesse teszi. Tegyük önmagunknak kötelességévé a nép szellemi fejlesztését és lelki megnemesítését. Oly jeles törekvést fognak megszálni akkor, melyért a jövő társadalmának hátlájára és elismerésére méltók lesznek. Szervezenek vidéki társaságokat vagy ha már a nép önjerejéből létesített ilyen, u. y szeretettel csüngenek azok érdekén. Figyeljék meg őszinte jóakarattal, kicsinyes egyéni ellenszenvet félretéve, csupán a magasabb érdeket tartva szem előtt, hogy hivatott férfiak állnak-e a népkörök élén? Ha nem, úgy ragadják ki a vezérlő hatalmat és maguk álljanak élére. A maguk napilapját, folyóiratát, mely olvasatlanul, gyakran felvágatlanul hever a kaszinó olvasótermének asztalán, kildjék el oda, hadd szeressen a szegény nép is tudomást arról, hogy mi történik körötte a nagyvilágban. Rendezzenek a tél folyamán, mikor a kérés marok nem fáyad ki a munkában és az értelem élénk és üde felolvasásokat nemzeti kitűnőségeinkről, kezdetleges előismeretét nem igénylő tudományos jelenségekről. És ha a felolvasó asztalnál valaki a nép fiai közül fogja felváltani őket, az lesz fáradságuk legszebb gyümölcse.

Közgazdaság.

A hitel.

Minden ország gazdasági életének folyamataiban három fázist észlelünk, melyek azon ország gazdaságára kiváló fontossággal bírnak. A kultúra haladása és befolyása alatt e fázisok mind magasabb nivóérték el és mondhatjuk zenittjökre korábban jutottak.

E három gazdasági fázis a csere, pénz és hitelgazdaság.

A kultúra alacsony fokán álló népeknel még manap-ág is a c-eregazdaság divik, mi természetesen a kényelem legcsekélyebb fokát sem nyujta. Mert ha azon alacsony kulturális fokon álló nép fiának tegyük fel

születnie kellett, hogy a magyar népszínművet, a magyar dalt diadalra juttassa, hogy a magyar népdal költészetét oly elfelejtethetetlenül belénk oltsa. Blaháné saját lényének elragadó kedvességével, bájával, utólréhetetlen varázsával, — népies alakjainak, — melyeket egyuttal képvisel, oly meggyőző, oly igaz jellegzetességet kölcsönöz, hogy egyben a népszínmű géniuszt állítja életnek. A magyar szó és a magyar dal győzedelmes, elementáris hatalmával jobban magyarosított, és magyar szellem terjesztéséhez többlet járult hozzá, mint tudós embereknek egész egyeteme.

És mije volt ő a népszínháznak azóta, hogy először lépett annak deszkaira? Nem csak a legnagyobb népszínművésznő, hanem egyuttal a legjobb a legdiadalmasabb énekesnő, mely csak valamikor itt járt. Finomsága, előkelősége, bája, technikai tudása és természetes pajkossága a külföld híres soubretteitől is alig éretett el, de bizonyára felül nem mutatott. Blaháné ugyszólván minden színpadi lépése egy-egy siker volt és ezen egyes levetekből ragyogó dicsősöszoru alakul számára, kitől annyi író íhetet nyert, ki annyi íróit alkotásra buzdított, ki annyi tehetségnek megnyitotta a siker kapuját.

Nem phrasis tehát, ha a Blaha-ünnepély alkalmából örömteljes, lelkes, spontán részvétellől beazélek és ez ünnepi est oly igaz szívből fakadó hála, oly melengető, igaz bizonyítékát nyujtotta feljé, milyennekbe a nagy közönség csak azokat részesíti, kik neki dus, felejthetetlen művészi élvezetet nyujtottak. S mily szerény maradt ő ragyogó pályája, sikereinek szakadatlan láncolata közepette. A miénk maradt, a mi

gyönyörködtetésünkre, a mi élvezetünkre, a mi örömünkre, a magyar géniuszt és a saját dicsőségére.

A jubileum alkalmával Blaháné a „Sárga csikó” egyike a legjobb szerepébe, mint Bakaj Erzsike, a nászép közepette, a színpadra lépett, belépése alkalmával a színház egész közönsége felállt és rika szívélyes és benső ovátóban részesítette a művésznőt. Lelkes taps hangzott minden felől a hölgyek kendőket lobogtatták és az összes jelenlevő perczekig éltették a nagy művésznőt. Midőn Blaháné a jelenet végén énekelte a „Tul a Tiszán” és „Csárdás kis kalapot veszek” című népdalokat, ismétlődtek az ovációk. A színpad tagjai részéről valóságos virágzapor özönlött a művésznőre és számtalan hatalmas koszoszt raktak lábái elé.

Az első felvonás végével a közönség alig akart felhagyni a sok tappsal és kihívással, — végre megállott Blaháné a függöny előtt és reszekdő hangon a következően köszönte meg a közönségnek, a miért ötlet 25 évig nem unta meg:

„Édes jó közönség, köszönöm, hogy huszonöt esztendeig hallgatták meg dalaimat s játékomat és meg nem untak, a jó Isten áldja meg Önöket.”

Igen a jó Isten, a magyarok Istené áldjon meg téged szeretett, ünneplé aranyos asszonyunk, nem untak még rád, hát csak dalolj! dalolj! tovább... a magyar művészet és a magyarság dicsőségére. Élj soká!!

egy szarvasmarhára volna szüksége viszont egy lovat nélkülözhet, akkor addig kell keresnie, míg egy oly egyénre nem akad, ki nek szarvasmarhája van és aki azt hajlandó egy lovt elcserélni.

Amellett hogy nem mindig sikerül csere-re hajlandó mediumot találni e cseregazdaság nagyon fásztó is.

Ez vezette az emberiséget egy oly dolgot kutatására, melynek értéke általánosan elismert azaz egyénértékben mindenki által szívesen fogadott legyen. Ez pedig a pénz.

A pénz tehát elfoglalta közvetítő szerepét és ezzel a gazdasági életet hatalmas lépéssel előbbre vitte. A pénzgazdaság jelenleg a kisebb kulturális fokon álló nemzetek közt honos, mert a nagy nemzetek óriási kereskedelmét nem lehetne oly gyorsan és kevés fáradsággal lebonyolítani, ha minden készpénz fizetéssel történne.

Ez vezette a hitelgazdaságra, melynek legfőbb faktora a bizalom. Nemzetek hiteléről is szoktak beszélni. Ez rendszeren akkor merül fel, ha egyes nemzeti kölcsönökről, avagy a váltóárfolyamról esik szó.

Nos lát a nemzeti hitel nagysága mindenesetre sok feltételtől függ. Első sorban is megköveteltetik hozzá az erős kormányzat, a közvagyon biztonsága, értékes pénz, de főleg konszolidált állapotok.

Főszerepet játszik még az illető állam ipara, kerskedelme, beruházásai (vasut, országutak csatornák stb.) kivitele és gyarmatai. A nemzeti hitel nagysága rendszeren fordított arányban áll a váltóárfolyam és kamatláb magasságával; azaz mentől nagyobb a hitelképesség, annál kisebb a váltóárfolyam, meg a kamatláb és viszont.

Hazánk hitelképességét tekintve azt tapasztaljuk, hogy az az utolsó harmincz év alatt óriási mértékben növekedett civilizált világ szemel előtt. Ezt főleg annak köszönhetjük, hogy a kölcsönöknek annál járó szűnletek beváltásában a szórásalhasogatott pontosságig mentünk és mindez ideig oly nagyobb vállalkozásokba nem bocsátkozunk, melyek esetleg veszteséggel zárulhattak volna. Am hitelünk emelkedését első sorban hazánk konszolidált állapotában kell keresnünk és ha jelenleg a pénzügyi válság a magánvittelt meg is ingatta némileg, alapos kilátásaink vannak arra, hogy ez az állapot a közel jövőben előnyösen változni fog.

P.

HIREK.

Névmagyarosítás. Lapzártakor értesülünk, hogy a jánosbázi hírhedt, alítólag „Salonyer” Zollner Ferencz név a kereskedelmi ténen évek óta folytatott üzemeiknek megfelelőleg, belügyminiszeri engedély nélkül, a közvélemény jóváhagyásával „Salonyer”-re változtatta. E teljesen magyar és a jeles firmának különösen megfelelő „Salonyer” nevet különben már évekkel ezelőtt felvette balatonfüredi rokonuk is, természetesen a közvélemény jóváhagyásával és azóta viseli is hűgesen. Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy a „Salonyer és fia” cég faüzemeiről és árveréseken való hűenászkodásáról, legközelebb fogunk néhány adattal szolgálni. Hogy a jeles cég „johirneve” e közvéleményekkel is szaporodni fog, az bizonyos.

Hivatalvizsgálat. Tolcsfai Nagy Gábor csendőr örnagy Székesfehérvárról, f. hó 14-én a helybeli csendőrlaktanyában vizsgálatot tartván, Pécsi Imre őrmesternek a tapasztaltak felett legnagyobb meglepődését fejezte ki.

Ehunyt rabbi. A jánosbázi izr. hitközség érdemekben megözült, 83 éves rabbija, Reichenfeld Márkus f. hó 11-én, működésének 50. évében jánosbázis jobblétre szenderült. Az impozáns temetés 13-án ment vegbe óriási részvét mellett. A temetésen, mely d. u. fél-1-től fél 6-ig tartott, a környék zine-java és számos község képviselője volt jelen. Az elhunyt felett a templom udvarán a csornai, a tetényi, a soproni, a szombathelyi, sárvári rabbik és egy papjól mondott gyászbeszédet, a temetésben pedig a szőlői és simonyi papok bucsuztatták el. A boldagult igen nagy népszerűségnek örvendett és

orth rabbi létére a kellő határig liberálisan gondolkozó férfiu volt. A kis-czelli királygyakorlatok alkalmával 6 adta koronás királyunkra az áldást. Nyugodjék békében, legyen áldott emlékezte!

A csendőrség köréből. Szigety István csendőrszerző Kőrömdéne kelyezetett át Kis-Czellből. Hogy a létszám hiányos ne legyen, helyébe Czeglédy Sándor csendőr jött Tót-Keresztúrról.

Hymen. Spiegel Zsigmond, kis-czelli kereskedő, a helybeli arany-íjűség vezetője, f. hó 11-én eljegyezte Sarvaron a szép Szubbeck Herminát, Szubbeck Samuél sárvári előnyösen és széles körben ismert kereskedő kedves és szeretetreméltó leányát. A jól összeálló párnak gratulálunk!

A „Vasvármegye” újabb rugaszkodása. Nevezett sápujság mut. csütörtöki számában a „beteg szerkesztő” helyett valami Reéz Pal nevű alítólagos „hivatásos” hírlapíró a lap belmunkatársa, kinek igaz! neve semmi esetre sem lehet más, mint „Piszkus Pal”, ropt ismét a lapok felelős szerkesztőjének és ez alkalommal jobban a helyettes szerkesztőnek. Hogy a „Vasvármegye”-nek ez újabb támadása mennyire igazolja a mi nézetünk a jeles lap modoráról, azt czuttal feleslegesnek tartjuk fejtegetni. A sápujságnak velünk szemben tanusított teljesen indokolatlan undok ortvámadasa felett a varmegye közönsége már palézt tört. — A közvélemény kétségtelen igazaink mellett van, így mi nyugodtan nézzük a „Vasvármegye” kinos és száználmas vergődését, melybe a johirnevi jánosbázis Zollner firma juttatta. Talán mondanunk is felesleges, hogy a jeles lapnak e legújabb kirohanása elcönnyek, teljesen kizárja azt, hogy „Vasvármegye” felelős szerkesztője által lovasias utra terelt ügyet, lovasias min tejjel be vele e lapok felelős szerkesztője. Erről kü önben jövő számunkban hozunk bő tudósítást.

Gyűlések. A „kis-czelli férfi daloskör” és a „kis-czelli keresztyén” egyet. f. hó 11-én gyűlést tartott. A gyűlésekről szóló tudósításunk anyaghalmaz miatt, jövő számunkban jön.

Zollnerék bajban. A „johirnevi” Zollner & Comp. igazabban „Salonyer” jánosbázisai jeles és hírhedt közkereseti társaság ellen a bünydi feljelentés már készen van és azt a legközelebbi napokban adja be ügyvédünk a szombathelyi kir. törvényszékhez. A jeles kompania tagjai alig hitték abban a pillanatban, midőn ama aljas, galád, hazugságoktól, hiemszég és fennhőző ortvámadasukat lapunk felelős szerkesztője ellen busás díj fejében a „Vasvármegye” czéli sápujságban közlé tették, hogy rövid idő vaslatja el őket attól a pillanattól, mikor úgy teszi be utannak az ajtót egy uniformisba öltözött ember, kinek neve „börtönőr”. És Zollnerék ma ehhez nagyon közel állanak.

A hólabda eltitása. A hivatalos lap körrendeletet közöl, melylyel a kereskedelmiügyi miniszter betiltja a szelvény (slavina hólabda) rendszerrel való kereskedést. Ez a rendszer abban áll, hogy a kereskedő bizonyos számú és értékű szelvényből álló fizeteket bocsát ki, oly feltétel mellett, hogy egy-egy szelvényfuzet tulajdonosa ha a fizetben lévő szelvényét egynek kivételével tovább vevő és a szelvénytulajdonosok, a nekik eladott egy-egy-fuzetet ismét beváltják (jazar értékesítik) úgy, hogy egyetlen szelvény kivételével ők is továbbadják azokat, az első eladó a megmaradt egy szelvény ellenében megkapja a kikötött és a szelvény értékét menzse tulhaladó áru-cikket. Ez a dolok természetesen igen előnyösnek és jónak látog, de ha utána számítunk, kitűnik, hogy az árucikk az eladónak igen szép hasznót hozott. Mivel az ilyen adás vétel a közönség megítézésére alkalmas és előmozdítja a tisztességtelen versenyt, — a miniszter megtiltja az iparhatóságoknak az ilyen engedélyek kiadását és elrendeli a kibocsátottak visszavonását. — E hóabda szelvények városunkban is igen el vannak terjedve. Egy svájci órágyáros cég boldogítja a közönséget. Ajánlatos volna, ha a hatóság gátat vetne e nagy arányú svindlnek.

Elszállitva. Topler Ferenczet, a felsőmesteri szerencsétlen testvérgyilkost, miután a szombathelyi kir. ügyészség a vádiratot már beadta, f. hó 13-án szállították fel a szombathelyi fogházba. Az ügyészség Toplert szándékos csebbreléssel vádolja.

Szerencsétlenség a Rában. Horváth Lénárd és Horváth Pál Gábor pápóczi lakosok f. hó 13-án át akartak kocsiat hajtani a Rában, de a sebcs folyásu víz felfordította mindkét kocsiat és elvitte. Horváth Pál Gábor meg idejekorán elmentsette az istrángokat s a lovat megmentette, de Horváth Lénárdal a kis leánya is vele volt s meg annak megmentésével foglalkozott a víz elvitte a kocsiat is, lovat is.

A kis hunczutok. Ketten valának 6k, a hős férfiak, minden tettei készen. Együtt ittak egy darabig Szics Elek korcsmájában Egyházaskeszón, midőn közöttük termett Somogyi József magyar-genesi gazda is és hirtelenül telt üvegeket rakatott az asztalra, mondván, hogy nagyon mióbi hozatni, egyben szemük elé tartotta telt tárczáját. A két vitéznek — kik Rajki István és Vági János névre hallgatnak és Magyar-Gencsen van mindegyiknek szép birtoka — merész gondolata támadt. Elkészítették Somogyit itatni, mig-nem az az asztal alá került. Akkor szépen megfogták, kivitték az istállóba és elvették a tárczáját 432 korona tartalmával együtt. Csak hogy Somogyi feljelentésére a genesi csendőrség valatóra fogta a két jómódatat, kik tettüket a bizonyítékok sulya alatt beismerték, miért is bekísértettek s kis-czelli kir. járásbírószághoz.

Kápolnai csendélet. Török Antal kápolnai lakosnak nagyon megzavarta a fejét a sági murci, ami abból következtethető, hogy hatalmas larmával bandukolt hazafelé éjjel 11 órakor. Csak hogy Holperl Imre nem azért érdemes bakte-re Kem-Kápolnának, hogy ne tudja, mi az a rőnd. Rá is szóló Törökre, hogy hagassék kee, de ez larmáját még egy pár hatalmas és Holperl ábrázatján elcsatotta pofozzal nagyobbította. De már erre elfutotta Holperl a bakte-méreg és baltájával olyanokat talált Törökre huzni, hogy az sulyos testisértéseket szenvedett. Az ügy már a kis-czelli kir. bíróság előtt van.

Méz lopás. Nagyon megirigyelte Szill József magyar-genesi lakos Hőbe Imre szép méhesét, miért is elhatározta, hogy 6 is szerez belőle. Szerzett is 2 kassal, melynek értéke 30 korona, de mert ezt Hőbe tudta és engedelm nélkül tette, feljelentették az illetékes hatóságnál.

Megvert leány. Kis Teréz nemes-dömölki lakos nyilt leány, kit általában csak Pali Trezcska néven ismernek, a napokban a „Magyar Király” vendéglőben volt, honnan őt hívta Nagy Sándor gépész-kovacs és elvezette a város végére. De mert Kis Teréz Nagy kérését nem teljesítette, ez Berghofer Sándor és Pim Ferencz kis-czelli lakosokkal őt alapon elverte és a nála volt pénzt és gyűrűt elvette. Feljelentették a kis-czelli kir. járásbírószágnál.

Holttest az eke alatt. Hertelendy Ferencz magyar-genesi földbirtokos bérései a napokban szántás közben egy gyermek holttestét akadtak domásul vette és a nyomozást bevezette.

A tolvaj. Fekete József hírhedt tolvaj csak nem tud nyugodni. A napokban is Fördös József kis-somlyói lakosnak mellényéből 1 órárt, Kovacs János dukai lakosnak pedig az óráját és kétét sinkófalta el. Feljelentették a kis-czelli kir. járásbírószágnál.

Nyilatkozat. A „Vasvármegye” csütörtöki számában Reéz, helyesebben Gold Pal ellen nem sőrja aljas és galád hazugságait. Az ilyen támadásra nincs miért reflektálnom. Még nem sülyedtem annyira, hogy egy megrozsdásodott Reéz bepiszkolhatson. A keió feleletet majd a bíróság előtt adom meg, de mindeddig csak mosolyogni tudok az ilyen tehetetlen székfandozás. Egyébként vegye tudomásul, hogy a rágal-mazasért tett feljelentésem már a bíróságnál van és a tárgyaláson kiutatom, hiteles adatokkal, hogy mikor, melyik nap hol voltam. Kálmán Pál.

Köszén eladá. Elsőrendű aikai darabos közsén „hához szállitva készitva fizetés mellett métrómázsánként 85 krajczárjával kapható Illés Istvánnál.

Hetivásárunk. A csütörtöki hetivásár a beállott nedves időjárás következtében kevésbé volt élénk Gabna arak:

Buza	7—
Rozs	6 60
Arpa	6—
Zab	5—
Kukoricza	5—
Bab	5 80
Köles	5 25

Hátralékos előfizetőinket ismételen, tisztelettel arra kérjük, legyenek szivesek a hátralékokat mielőbb beküldeni, mert nem vinyunk abban a helyzetben, hogy bárkinek is évszámra előfizetés nélkül küldjük a lapot. Egy lap fenntartása telemes anyagi áldozatot igényel és mi is csak úgy tudunk föbrendbeli kötelezettségünknek megfelelni, ha azt a csekély előfizetési díjat mi is megkapjuk.

Hirdetéseket készpénz aron vesz fel a kiadóhivatal. „Apró hirdetések”-nél egy szó beiktatási díja 3 fil.

